

Sygn. akt **IIK 978/13 (1 Ds. 2936/13)**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 07 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Statkiewicz

Protokolant: Marta Brodala

przy udziale Marcina Kaczmarka Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia - Śródmieście

po rozpoznaniu sprawy

S. D. syna F. i M. z domu M.

urodzonego (...) we W.

oskarżonego o to, że

W dniu 06 października 2013 roku we W. w stanie nietrzeźwości z wynikiem I – badania 1,39 mg/l, II - badanie 1,27 mg/l, alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował samochodem m-ki T. nr rej. (...), jadąc ul. (...) a (...) nie stosując się tym samym do orzeczonego przez Sąd Rejonowy Wrocław Fabrycznej sygn. akt II K 1037/12 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do dnia 10.10.2016 roku

tj. o czyn z art. 178 a § 4 k.k.

* * *

I. uznaje oskarżonego **S. D.** za winnego popełnienia czynu, opisanego w części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 178 a § 4 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniach od 06.10.2013 r. do 07.10.2013 r.;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 (pięciu) lat;

IV. na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężna w kwocie 200 zł;

V. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 978/13

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania jurysdykcyjnego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 6 października 2013 r. około godziny 12 we W. na skrzyżowaniu ulic (...) z (...) doszło do kolizji drogowej. S. D., kierujący samochodem osobowym marki T., o numerze rejestracyjnym (...) jechał ulicą (...) od strony ul. (...). Skręcając

w lewo, na skrzyżowaniu z ulicą (...), nie udzielił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi jadącemu prosto od ulicy (...) w kierunku ulicy (...). W efekcie doszło do zderzenia z samochodem osobowym marki F. o numerze rejestracyjnym (...), prowadzonym przez K. R.. Jako pasażerka podróżowała z nim M. Q.. Po zderzeniu, kierujący T. odjechał z miejsca zdarzenia. Gdy kierowca F. wraz z towarzyszącą mu pasażerką czekali na patrol policji, jeszcze raz przejechał obok nich pojazd, który spowodował stłuczkę.

dowód: zeznania świadka M. Q. k. 3 i k. 46

Oskarżony, S. D. został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji na ulicy (...), gdy stał obok swojego pojazdu. Zatrzymanego mężczyznę jako kierowcę T. o numerze rejestracyjnym (...) rozpoznała świadek M. Q., która wraz K. R. przyjechała na ul. (...).

dowód: zeznania świadka W. S. k. 13-14 i k. 46

Obu kierowców poddano badaniu na obecność alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie wykazało, że K. R. był trzeźwy, natomiast u S. D. w trakcie pierwszego pomiaru wynik wynosił 1,39 mg/l a w trakcie drugiego 1,27 mg/l.

dowód: protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 5

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 6

Oskarżony, prowadząc pojazd mechaniczny w dniu 6 października 2013 r., postąpił wbrew zakazowi sądowemu. Środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4 lat orzekł wobec oskarżonego Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej w IV punkcie wyroku w sprawie o sygnaturze akt II K 1037/12. Wyrok został wydany dnia 2 października 2012 r., a uprawomocnił się 10 października 2012 r.

dowód: wyrok w sprawie o sygnaturze II K 1037/12 k. 27-28

Oskarżony S. D. jest żonaty, nie posiada dzieci, z wykształcenia budowlaniec, utrzymuje się z prac dorywczych, uzyskując miesięczny dochód w wysokości 700 zł, nie posiada majątku, był karany.

dowód: dane osobopoznawcze k. 20-21

karta karna k. 24

wyrok w sprawie o sygnaturze II K 1037/12 k. 27-28

Przesłuchany w charakterze oskarżonego - S. D. - nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu a ponadto wyjaśnił, że nie brał udziału w kolizji dnia 6 października 2013 r. i nie prowadził tego dnia pojazdu. Wyjaśnił, że w maju 2012 r. zgubił kluczyki do swojego samochodu. Według słów oskarżonego ktoś je znalazł i trzykrotnie już użył jego samochodu. W dniu zdarzenia oskarżony został zatrzymany pod bramą swojego domu przez policjantów z nieznanymi mu powodów. Był wtedy pod wpływem alkoholu. Miał przy sobie dowód rejestracyjny pojazdu, ponieważ zawsze go nosi.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, traktując je jako przyjęta przez niego linię obrony. S. D. twierdził, że nie on prowadził tego dnia pojazd, który spowodował stłuczkę na skrzyżowaniu ulic (...). Wyjaśnił, że było to niemożliwe z uwagi na to, iż zgubił kluczyki do swojego samochodu w maju 2012.r. Jego wyjaśnienia, że ktoś używa tego samochodu, uznano za niewiarygodne, gdyż oskarżony do tej pory nie zgłosił ani utraty kluczyków ani korzystania z jego samochodu przez osobę do tego nieuprawnioną. Jednocześnie oskarżony w swoich wyjaśnieniach nie potrafił wskazać osoby, która jego zdaniem mogłaby ten pojazd prowadzić. Przy czym oskarżony wykluczył, że mógłby to być ktoś z domowników, ponieważ jego żona i matka są osobami niepełnosprawnymi. Dodatkowo w momencie zatrzymania S. D. miał przy sobie dowód rejestracyjny pojazdu. Zdaniem Sądu wyjaśnienia, że nosi go zawsze przy sobie nie są wiarygodne. Również stwierdzenie oskarżonego, że musi mieć sobowtóra skoro został rozpoznany przez świadka jako kierowca, w opinii Sądu nie stanowi przekonującego wyjaśnienia. Całość wyjaśnień oskarżonego

cechuje brak spójności i logicznego następstwa zdarzeń. Oskarżony wskazuje na szereg okoliczności, których nie sposób uznać za prawdopodobny przebieg zdarzeń. Posiadanie przez oskarżonego sobowtóra, który jakimś sposobem wszedł w posiadanie kluczyków do jego samochodu i samochód ten użytkuje stanowiłoby zbieg okoliczności daleko wykraczający poza ramy tego, co kierując się zdrowym rozsądkiem i doświadczeniem życiowym można uznać za prawdopodobne. Dlatego też Sąd nie wziął pod uwagę wyjaśnień S. D., ustalając stan faktyczny.

Oskarżony został rozpoznany przez świadka zdarzenia, M. Q. jako sprawca kolizji. Biorąc pod uwagę fakt, że świadek dwukrotnie miała okazję, aby przyrzeć się kierowcy T. z bliskiej odległości a także duży stopień pewności świadka, trafność wskazania nie budzi wątpliwości Sądu. Świadek ta nie miała powodu by wskazywać jako kierującego pojazdem oskarżonego, w chwili dokonywania rozpoznania nie wiedział przecież, że jest on właścicielem auta.

Oceniając zebrany materiał dowodowy, Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków M. Q. oraz starszego sierżanta W. S.. Ich zeznania cechuje duża spójność i logiczne następstwo zdarzeń. Uzupełniają się ze sobą w sposób logiczny, pozwalając na zrekonstruowanie zdarzenia z 6 października 2013 r. W. S. co prawda nie był naocznym świadkiem zdarzenia, ale przyjechał na jego miejsce w ramach pełnienia swoich obowiązków służbowych zaraz po tym, jak do niego doszło i uczestniczył w zatrzymaniu oskarżonego.

Za w pełni wiarygodne i mające znaczenie dla sprawy Sąd uznał wyniki badania poziomu trzeźwości. Zostały one przeprowadzone w sposób rzetelny, przeznaczonym do tego celu urządzeniem. W związku z czym wynik badania nie budzi żadnych wątpliwości.

Za istotny dowód w sprawie Sąd uznał również wyrok o sygnaturze akt II K 1037/12 świadczący o tym, że oskarżony dopuścił się w przeszłości czynu polegającego na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości i tym samym decydujący o kwalifikacji prawnej czynu jako przestępstwa z art. 178a § 4 k.k.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

S. D. stanął pod zarzutem tego, że w dniu 6 października 2013 roku we W. w stanie nietrzeźwości z wynikiem pierwszego badania – 1,39 mg/l oraz drugiego badania – 1,27 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował samochodem marki T. o numerze rejestracyjnym (...), jadąc ul. (...), nie stosując się tym samym do orzeczonego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej, sygn. akt II K 1037/12, zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do dnia 10 października 2016 roku, tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

Wskazany artykuł stanowi, że zaostrożonej odpowiedzialności karnej podlega ten, kto prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Dodatkowo do ustawowych znamion przestępstwa należą tutaj wcześniejsze prawomocne skazanie za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub 355 § 2 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo popełnienie czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Przenosząc rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy zauważyć, że oskarżony swoim czynem wypełnił wymienione powyżej znamiona czynu zabronionego. Prowadził on bowiem pojazd mechaniczny, jakim niewątpliwie jest samochód osobowy marki T.. Z całą pewnością działanie oskarżonego możemy określić jako prowadzenie pojazdu, które to zostało zdefiniowane w Komentarzu do kodeksu karnego przez A. M. (Lex, 2010) jako „wprawienie go w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie w sposób zgodny z konstrukcją pojazdu”. Oskarżony był pod wpływem alkoholu, co wykazało badanie urządzeniem pomiarowym. Zarówno stężenie 1,39 mg/l jak 1,27 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu przekracza ustawową granicę wskazaną w art. 46 ust. 3 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

Oskarżony został również wcześniej skazany za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. a dodatkowo popełnił czyn w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, który to zakaz obowiązywał S. D. do dnia 10 października 2016 r.

Wymierzając oskarżonemu karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności, Sąd wziął pod uwagę, że oskarżony swój czyn popełnił umyślnie. Przy tak wysokim stężeniu alkoholu nie jest możliwe, aby oskarżony przypuszczał, że jest trzeźwy i może prowadzić pojazd mechaniczny dodatkowo musiał zdawać sobie sprawę z obowiązującego go zakazu. Należy również zauważyć, że tego typu zachowania cechuje wysoki poziom szkodliwości społecznej. Kierowca prowadzący pojazd w stanie nietrzeźwości stanowi zagrożenie nie tylko dla siebie, ale także dla zdrowia i życia wszystkich innych uczestników ruchu. Tym razem oskarżony spowodował jedynie niegroźną w skutkach stłuczkę, nie trzeba jednak wielkiej wyobraźni, by uświadomić sobie, że konsekwencje mogły być dużo poważniejsze. Zdaniem Sądu wymierzona kara spełni swoje funkcje w zakresie prewencji indywidualnej i zapobiegnie ponownemu popełnieniu przestępstwa przez oskarżonego.

Sąd nie znalazł podstaw do wydania orzeczenia w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania kary, gdyż stosowana wcześniej kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie wdrożyła oskarżonego do poszanowania porządku prawnego, popełnił przestępstwo polegające na takim samym zachowaniu i to o wysokim stopniu społecznej szkodliwości.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniach od 6 października 2013 r. do 7 października 2013 r.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. Sąd orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 (pięciu) lat. Oskarżony popełnił przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, będąc pod wpływem alkoholu, zatem orzeczenie wskazanego środka karnego jest obligatoryjne, zaś o wysokości tego środka orzeczono biorąc pod uwagę okoliczność, że wcześniej stosowany środek nie zapobiegł popełnieniu przez oskarżonego ponownie przestępstwa, a także uwzględniając wysokie stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego.

Na podstawie art. 49§ 2 k.k. Sąd orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 200 zł.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach sądowych w sprawach karnych zwolnił S. D. od kosztów sądowych w tym od opłaty ze względu na jego trudną sytuację majątkową i fakt, że nie osiąga dochodów.